

Cuvântul lui Dumnezeu la Sărbătoarea Tăierii Capului Sfântului Ioan Botezătorul

Îmi vestesc sosirea prin adierea glasului Meu, și așa bat să Mi se deschidă și să Mi se facă primirea în cetate.

Intru în carte cuvânt și păstoresc cu el peste pământ, și toiag de Păstor este cuvântul Meu, și cu el păstoresc.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh! În acest nume păstoresc de deasupra și sunt cuprins în dumnezeiască Treime, căci sunt Fiul Tatălui, Cuvântul Tatălui sunt, și sunt Păstor și am grijă de turma Tatălui ca să-i dau hrană și toate cele de trebuință pentru viața cea din Dumnezeu a turmei, căci fără Mine nu poate nimeni nimic, precum este scris.

Pace vouă, celor păstoriți cu hrană din cer, mai ales vouă, celor ce cunoașteți în vremea aceasta glasul venirii Mele și credeți și Mă căutați și-Mi țineți calea ca să-Mi aflați cuvântul! O, dar și Eu caut tot timpul spre voi ca să aflu dacă vă este folositor cuvântul gurii Mele, căci dacă nu-l împliniți, nu vă este el de folos, iar Mie Îmi este jale mare când Îmi văd sămânța semănată pe pământ înspinat și neplivit și neîngrijit pentru ca să răsară sămânța semănată și apoi îngrijită și udată ca să crească ea spre rodire.

Dar acum, pace vouă, celor din cetatea cuvântului Meu, și Mă dau vouă ca să aveți pacea, fiilor! E zi de praznic, zi însemnată în calendarul creștinesc cu semnul mare, și sunt venit cu hrană pe masă la voi, și apoi voi să împărțiți din ea peste tot pământul, căci ea nu se împuținează, ci sporește mai mult când se rupe din ea și se împarte peste tot din destul.

Acum deslușesc pentru toți înțelesul tainei de păstor, căci trebuie să se știe ea, de vreme ce atâția se tot ridică să învețe din carte și să se ia de păstorit peste cei din jur fără să știe ei și îndatoririle celui ce se ridică să fie păstor și să lucreze după acest nume. Un așa slujitor nu poate să-și ia singur, ci numai dacă este trimis din cer cu numire și cu binecuvântare de la cel mai mare, și care la rândul său este un trimis.

Când Eu, Domnul, Mi-am început lucrarea de Păstor am avut trimitere pe pământ, căci M-a trimis Tatăl să cobor din El și să Mă nasc pe pământ ca omul și să cresc prin cele duhovnicești și să ies apoi desăvârșit cu lucrare de Păstor să pasc oile Tatălui Meu, pe cele care Îmi aud glasul și Mă cunosc după glas și se țin după Mine să le păstoresc cu cele de la Tatăl date să le împart. Nu forțez pe nimeni să vină după Mine și vin numai cei ce-Mi aud glasul și Mă cunosc după glas.

Un păstor se cunoaște după viață și apoi după glas, după hrana împărțită, și mai ales după puterea pe care și-o dovedește prin cuvânt și prin împlinirea cuvântului, prin semne dovedite, așa cum s-a petrecut și cu ucenicii trimiși acum două mii de ani în numele Meu și au lucrat ei din Mine, nu din ei, și s-au arătat ei minunați prin semne mari, păstori care-și puneau viața pentru oi.

O, dar nimeni să nu uite că un păstor are înfățișare de păstor, se cunoaște după înfățișare, după veșmântul de păstor, de apostol, și mai ales prin semnul de păstor trimis de Hristos: crucea.

Iată mulțimea celor fără semnele păstorești, iată-i pe cei mulți care ies la seceriș, zic ei! Eu, Domnul, spun pentru aceștia, și iată ce spun:

Poporul Domnului și toți lucrătorii de la Domnul între cei păstoriți, acest fel de popor n-a fost de când e veacul oricum la înfățișare și la veșmânt, ci numai cu straie sfinte și numai ca Dumnezeu. Și să se uite cei ce păstoresc oricum, să se uite ei la biserica lui Iisus Hristos, la slujitorii din biserici, care și-au păstrat portul dat de Dumnezeu pentru păstori, și

de aceea s-au zidit mănăstiri și așezăminte sfinte, ca să se strângă cei ce au luat viață sfântă să trăiască și veșmânt la fel. Dar tu, care te îmbraci ca fiii veacului acesta, cu costum și cu cravată strânsă pe după gât, oare cravata ta îți este ție semnul de păstor, te întreb? O, unde ai auzit de prin Scripturile tot citite de tine să se fi purtat slujitorii și proorocii și apostolii lui Dumnezeu cu costum de lume și cu cravată la gât? Iată, slujitorii din biserici, de care tu te împiedici ca să te smintești și ca să smintești și pe alții, aceștia păstrează veșmântul care seamănă cu al lui Hristos și al sfinților Săi, iar tu semeni cu fiii lumii, nu cu fiii lui Dumnezeu. Trebuie binecuvântare după datină pentru tot ce faci în numele Domnului peste oameni, nu de capul tău, iar binecuvântarea o iei de la Dumnezeu prin cel căruia i se dă să binecuvinteze, iar tu să lucrezi apoi pentru Domnul și pentru oameni, dar nu pentru tine și pentru trufia ta.

O, este scris în Scripturi, dar omul nu citește, sau nu dă să înțeleagă cu credință și zadarnic citește, și apoi se lasă ușor înșelat de rătăcirea celor care se scoală să înșele cu duhul pierzării pe mulți de pe cale dintre cei necunoscători, și care nici nu stau sub povăț, și vin păstori străini și-i fură de pe cale doar pe cei neîntăriți cu cunoștința cea pentru creștinii cei statornici de partea lui Hristos și a așezării Lui cea de două mii de ani prin biserică, prin sfinți și prin strămoși.

Sunt la masă de cuvânt cu Ioan Botezătorul, cu cel trimis de Tatăl să se nască pe pământ, o, și așa vin cei trimiși de cer și se arată ei în veșmânt de fii ai lui Dumnezeu înaintea oamenilor, și nu ca oameni ai lumii după înfățișare, ci ca păstori prin ceea ce sunt ei cu viața și cu arătarea lor, iar Ioan îi învâța pe toți cum să le fie iertate păcatele, ca apoi să le fie împărtășită și lor împărăția cerurilor și tainele ei cu omul, iar cei care nu ascultau de glasul lui care striga: «*Pocăiți-vă!*», o, aceia nu înțelegeau nimic din cele venite din cer pe pământ ca să se împlinescă în vremea aceea sub ochii lor. Nu înțelegeau pentru că nu se pocăiau cei ce auzeau pe Ioan strigând: «*Pocăiți-vă!*».

Iată, și Eu strig în vremea aceasta, strig de aproape șaptezeci de ani, strig și la creștini, strig și la cei lipsiți de viața de creștin prin faptele lor. Strig și tot strig, că apoi dau drumul mâinii pentru păcate ca să-i ajut pe păcătoși să-și plângă păcatele și să le ajute pocăința cea pentru păcate, că altfel omul nu știe altceva decât să facă păcat de la mic la mare, de la cel mare până la cel mic, iar păcatele pregătesc suferința cea pentru păcat, precum este scris, numai că toți cei orbi și grei pentru credință și pocăință nu simt, nu se simt, nu folosesc strigarea lui Dumnezeu, și până la sfârșit își văd de rătăcirea lor, de nedragostea lor, în care stau reci de Dumnezeu și iubitori de păcat.

O, nu mai sunt păstori cu milă de suflet și de veșnicia sufletului omului. Mila cea goală de viață și de pocăință pentru viață, acest fel de milă își dăruiesc între ei cei lipsiți de viață veșnică pentru om, o, și nu mai găsesc om care să Mă ajute să-Mi facă loc în sufletul celui orbit de iubirea de sine, și caut și tot aștept să găsesc fii cărora să le fie milă de Dumnezeu și de oameni.

O, fiilor care-Mi purtați cuvântul peste pământ, o, ce s-ar fi întâmplat dacă Eu, Domnul, aș fi lucrat cu milă păguboasă să-l las pe Adam în rai după greșeala neascultării, prin care a trecut să asculte de diavol prin femeia cea neastâmpărată și nesupusă lui Dumnezeu? S-ar fi întâmplat să-l las pe satana stăpân pe rai prin omul ne iubitor de Dumnezeu. Și iată, nu știi, creștine, să faci milă cu fratele tău vinovat de iubire de sine, de nedragoste de Dumnezeu, și îl lași să moară când îl ajuți cu mila ta de el, și nu cu îndreptarea de sub păcat când îl vezi greșind față de iubirea de Dumnezeu prin necunoașterea de sine a sa, bietul de el om.

Când am văzut că omul e doar pământ după ce i-am dat viață și cunoștință ca să fie el locaș ceresc pentru Făcătorul său, i-am spus cu mare durere: «*pământ ești*». O, Mi-a stricat omul casa, Mi-a întors spatele pentru păcat, s-a dat de partea păcatului și a rămas pământ, doar pământ și s-a întors în pământ, că n-a voit să fie cu Dumnezeu și cu cerul. A căzut apoi

tot neamul omenesc, căci n-a avut păstori călăuzitori spre cer, căci dacă ai tăi te văd că tu știi ce vrea Dumnezeu de la tine, iar tu nu pui în lucru văzut împlinirea și viața ta cu Dumnezeu, nici ai tăi nu cresc, nici ei nu scapă de neascultare de Dumnezeu, o, și mare părere de rău vine în ziua răsplătirii celor ascultători și celor neascultători, căci unii primesc bucurie, iar ceilalți văd atunci ceea ce au pierdut.

Iată, fiilor, necredințioșii îl cade pe om în dispreț și va fi disprețuit cel fără de credințioșie, căci dacă n-ai credințioșie pentru cel ce te călăuzește și te veghează, cum ai putea avea aceasta față de Dumnezeu? Și dacă n-ai credințioșie față de Dumnezeu, cum ai putea pentru ea să fii statornic față de un om pe care-l vrei în locul lui Dumnezeu cu tine? Iată, regele Irod a fost dus de nas de femeia cea fără de credințioșie a fratelui său și a crezut regele că pentru el va fi ea altfel, dar ea lucra doar pentru iubirea de sine tot ceea ce urzea prin duhul ei de femeie neastâmpărată, iar regele lui Israel a căzut lovit de ea la picioarele ei nevrednice, o, și așa se întâmplă cu păcatul necredințioșiei și este de vegheat pentru cel ce se iubește pe sine, și care te doboară prin necredințioșia lucrată de el, iar dacă nu veghezi îți meriți soarta căderii de la Dumnezeu, căci ai iubit neascultarea în locul lui Dumnezeu și ai lucrat ca Adam cel fără de credințioșie, și care a nimicit în sine odihna lui Dumnezeu prin îndrăzneala de a nu iubi să asculte de Făcătorul său și Căruia Îi datora viața.

Și iată, Ioan Botezătorul aude măreția cuvântului Meu din ziua lui de serbare a intrării între sfinți și ia îndemn să se așeze lângă Mine cuvânt și să spună el la masa de azi despre odihna Mea pierdută de omul cel neiubitor de Dumnezeu în rai, și binecuvintez Eu, Domnul, grăirea sa cea de azi.

— *O, Doamne Mieluț, lucrarea cuvântului Tău cu poporul Tău de azi este biruința Ta cea de la sfârșit de timp, este lupta Mielului cu fiara care țipă rănită și își stârnește puii la lupta asupra Ta, dar vine sfârșitul luptei, nu ca și cel de acum două mii de ani, și vine slăvit ca la sfârșit, o, Doamne, căci antichrist uită că Tu ești Cuvântul Cel de la început, când Dumnezeu a fost Cuvântul și când la Dumnezeu era Cuvântul și toate prin El s-au făcut.*

Antichrist a dat să facă om pe pământ fără de păcat, zicea el, și a dat și dă să facă din bărbat femeie și a dat să se zbată în fel și chip să facă ce a făcut numai Dumnezeu, dar orbirea lui e multă și lungă de șapte mii de ani și prin trufie se tot zbate să-și ia locul în om, dar va fi rușinat prin toți martorii din cer, care au biruit împotriva lui pe pământ, și apoi prin cei de pe pământ, care vor rămâne statornici până la sfârșit pentru slava Ta cu ei, fie ea și numai suferința cea pentru Tine, o, Doamne biruitor prin cruce, și nu fără de cruce, căci fără de cruce nu este biruință.

Veghem din vreme să intrăm în carte pentru ziua mea între cei din cer, și am luat de aici de pe masa frățescă cuvânt care amintește grăirea Ta care spune cu ani în urmă așa: «Omule, învață-Mă ce să fac să-Mi aflu ziua Mea de odihnă, că am pierdut-o cu căderea spre satana a omului în rai».

O, Doamne, cine să Te învețe pe Tine, cine poate? O, ai pierdut odihna, ai pierdut omul, Doamne. El este ziua Ta de odihnă, și Te rog acum să-Ți faci o coborâre de cuvânt cu această taină pierdută între Tine și om prin neaplecarea omului înaintea Ta. Iar poporul cuvântului Tău să învețe aplecarea, Doamne, să tot învețe el această taină a credinței și a statorniciei pentru credință, căci altfel credința lui este zadarnică, o, Doamne.

Și acum slavă Ție Îți dau între sfinți pentru măreția Ta grăire din ziua amintirii venirii mele la Tine între sfinți! Iar Tu învață-Ți mereu poporul aplecarea și tot aplecarea, căci din acest har Tu capeți odihna Ta, capeți mângâierea pierdută prin omul cel neascultător în rai.

Taina aplecării, ea îl face cuminte pe om și purtător de Dumnezeu apoi. Să calce cu teamă pe pământul ales de Tine fiii poporului cuvântului Tău! Să trăiască și să se poarte ei cu teamă înaintea Ta aici, și să-și arate așa credințioșia și aplecarea, căci eu n-am trăit zi-

lele mele de pe pământ decât plin de credincioșie față de Tine, plin de sfială și de necruțare a trupului, iar Tu Te-ai odihnit întru mine și Te-ai arătat prin mine la Iordan, mărturisit de Tatăl Fiu al Său. Acum ne mărturisim unul pe altul lor, iar ei să învețe de la noi să lucreze ca noi, căci taine mari îi cuprind pe ei aici, iar ei să le poată cuprinde, Doamne, căci Tu ai o prea mare lucrare a Ta cu ei acum pe pământ.

— O, ucenicule sfânt, ziua Mea de odihnă Mi-a mâncat-o omul, că nu M-a lăsat să Mă odihnesc după ce el a păcătuit lui Dumnezeu. O, nici pe cruce nu M-am odihnit după ce Mi-am dat Duhul cel din trup, dar Mă voi odihni, căci se vor ridica sfinți mari, și Mă vor odihni întru ei, așa cum ar fi fost să-Mi fie ziua Mea de odihnă omul cel zidit de Dumnezeu la face-rea lumii, și atunci omul Mă va învăța cum să-Mi aflu odihna cea pierdută și ziua ei.

Voi veni cu multă lămurire a tainei zilei Mele de odihnă și voi așeza înaintea celor de pe pământ această deslușire de taină, iar acum pace ție, popor care Mă primești pe pământ cuvânt când vin de la Tatăl ca să Mă așez în carte!

Și iarăși, slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, căci în acest nume mare păstoresc Eu pe cei ce cred și primesc venirea Mea în cuvânt în vremea aceasta de slavă a Mea cu voi pe pământ, o, fiilor! Amin, amin, amin.

29-08/11-09-2022